

IN DE SCHIJNWERPER

Linda Prince: 'De opzet voor een nieuw boek is al bijna klaar'

Linda Prince (63) woont met Johnn Cops (65) op Burg. Verstegestraat 65. Onder het pseudoniem Linda Prins heeft ze *Stout is leuker* geschreven, over het dubbellevens van Eva Jansen.

Waar gaat je boek over?

Eva Jansen is net veertig als haar doorsnee bestaan als moeder en huisvrouw een dramatische wending krijgt. Ik heb veel fantasie gebruikt, maar er komen ook facetten uit mijn eigen leven in voor. Na een huwelijk van 25 jaar waarin ik leefde als een grijze muis, volgde er bij mij ook een heftige periode. Prachtige dingen, ellendige dingen, risicovolle dingen. Niemand is alleen maar goed, alleen maar braaf of netjes. Omdat ik die periode nooit meer wilde vergeten heb ik dat in dagboekvorm opgeschreven. Johnn vond dat ik daar iets mee moest doen, maar ik durfde niet zo goed. Tot een jaar of wat geleden Bettina Drion op onze school een workshop gaf voor kinderen om verhalen te leren schrijven. Ik ben schrijflessen bij haar gaan volgen en zij is mij gaan begeleiden. Het was een cadeau dat uitgeverij Marmer direct enthousiast was. Volgens hen is het een feelgood-roman, maar door de diepere onderlagen, met name de spanningen in de familie, vind ik zelf dat het veel meer is dan dat. Het was een groot compliment dat een aantal mensen mijn boek een kruising vinden tussen Vijftig Tinten Grijs en Bridget Jones's Diary.

Hoe loopt de verkoop?

Ja, goed. De uitgever sluit een herdruk niet uit. Ze hebben gevraagd of ik een vervolg wil schrijven. Bij De Fabriek hebben we de presentatie gehouden en daarna was er bij Bruna een signeersessie. Sommigen gingen zelfs met een heel stapeltje de deur uit om cadeau te kunnen doen. Op aanraden van Marmer draagt mijn website de naam van mijn pseudoniem, die zij ook bedacht hebben. Het was heel bijzonder dat de Postcodeloterij er 1000 inkocht om als prijs weg te geven. Het boek is online en in de winkel te koop en ook als e-boek te downloaden. In november komt het luisterboek uit. Nee, dat spreek ik niet zelf in, dat wordt alle-

maal geregeld. Joh, het is een wereld vol nieuwe dingen. Ze kwamen met een ook met accounts voor Instagram en Facebook. Ik heb daar een keer een oproepje gedaan: als je tijdens je vakantie mijn boek leest, laat het me weten. Kreeg ik allemaal foto's toegestuurd. Echt heel leuk.

Wonen jullie al lang in Westzaan?

Op 9 maart 2020 verhuisden we vanuit Assendelft hiernaartoe en de volgende dag ging Nederland op slot. Ik moest vanuit huis les gaan geven; bij De Korenaar in Oostzaan. Ik had mijn boek toen bijna af. In oktober 2021 ben ik door corona heel ziek geworden. Eerst lag ik op de intensive care en daarna aan de zuurstof thuis. Vanuit mijn bed zag ik de molen. Vaak heb ik gedacht dat het op dat moment de laatste keer was dat ik die zou zien. Toen ik weer een beetje begon op te krabbelen wilde uitgeverij Marmer wel met me praten. Volgens hen hoefde er weinig aan de tekst veranderd te worden. Een heel dubbele situatie. Zelf kon ik nog niet autorijden of voor de klas staan, maar ik had wel een boek dat uitgegeven ging worden. Toen ik een jaar geleden weer op de been was werd ik door corona nog een keer hartstikke ziek. Toen was het qua gezondheid helaas einde verhaal.

Qua gezondheid einde verhaal?

Ja. Ik heb tussendoor nog wel voor de klas gestaan en achter de schermen wat kunnen werken, maar aan tweemaal twee uurtjes per week heeft een basisschool niet veel. Afgelopen juli heb ik te horen gekregen dat ik na negentien jaar helemaal afscheid van het onderwijs moest gaan nemen. Dat was heel pijnlijk. Zeker naar de kinderen toe. Ik heb nog steeds een energieprobleem. Je ziet niks aan me, maar ik moet overdag veel rust nemen. Ik maak me iedere dag op en trek iets leuks aan. Helaas raak ik snel overprikkeld en heb ik daardoor ook veel hoofdpijn. In het begin kon ik helemaal niets; nog geen halve bladzijde lezen. Ik wist daarna niet meer wát ik had gelezen. Totale paniek. Vroeger ging ik in een hoek van de bank zitten en las ik binnen een dag een boek uit, maar dat is helemaal weg. Ik kom tegenwoordig tot tien pagina's,

dan heb ik even pauze nodig. Het gekke is dat ik wel drie uur achter elkaar kan schrijven. Op woensdag hebben we onze kleinzoon hier. Johnn is dan gelukkig ook thuis, zonder hem zou mij dat niet lukken.

Hoe fit was je voor die tijd?

Ik was een lange afstandsloper met tochten van 600 à 900 km. Ik ben twee keer met een rugzak naar Santiago de Compostella gelopen en heb ook het Pieterpad gedaan. Gelukkig ben ik heel positief ingesteld: als er een deur dichtgaat is er ook altijd wel weer een die voor je opengaat.

Hoe lang zijn Johnn en jij samen?

Zeventien jaar. Dat was echt weer opnieuw beginnen. Uit een eerder huwelijk had hij een dochter en ik een zoon. We hebben eerst in Westerkoog gewoond. Toen de kinderen uitvlogen zijn we gelijkvloers in een nieuw appartementencomplex in Saendelft gaan wonen. Dat was een fiasco. Vierhoog, mooi uitzicht, maar ik vond die wijk niet fijn. Johnn is in Koog aan de Zaan geboren. Wonen in Westzaan was een droom. Het mooiste dorp. Dus toen dit vrijkwam was ik dolgelukkig.

Waar ben jij geboren?

In Sliedrecht. Mijn vader was een raschte Rotterdammer. Na een paar weken inwonen bij mijn opa en oma zijn we naar Rotterdam gegaan. Ik was

nog jong toen ik met een Zaandammer ging. Door hem ben ik hiernaartoe verhuisd. Inmiddels woont mijn hele familie hier. Ik heb jaren bij een technisch bedrijf gewerkt tot mijn zoon werd geboren. Hij is nu bijna 34. Na de bevalling kon ik een tijdje niet werken, omdat ik daarbij mijn bekken brak. Heel bizar. Daar moest ik van revalideren. Toen hij naar school ging ben ik daar gaan helpen. Van het een kwam het ander en uiteindelijk ben ik naar de Pabo gegaan. Ik was toen begin veertig en mijn zoon twaalf, dertien. De combinatie van hard werken en studeren was niet makkelijk. In mijn eentje.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Familie. Positief blijven. Eerlijkheid. Oprechtheid. En ik vind naastenliefde heel belangrijk. Om je medemens te geven. Dat is ook zo ontzettend mooi aan dit buurtje. Toen we hier kwamen wonen wilden we na de verbouwing een housewarming geven, maar die kwam er door corona niet. Mensen doen hier over en weer dingen voor elkaar. Dat vind ik ontzettend belangrijk: om elkaar te geven, elkaar steunen en helpen. Dat is wat Westzaan mij wel gebracht heeft. Hoewel ik natuurlijk een nieuwkomer ben, voel ik me wel Westzoner. Het is een groot geluk dat we hier wonen.

Marijke van der Pol